

каква полска работа, въ село е най-весело. Наставатъ свадбитѣ, седѣнкитѣ, сбороветѣ. Всичко се весели. А пъкъ праздниченъ день, цѣлото село е въ радостъ. Още отъ обѣдъ захващатъ да се събиратъ на мегданя. На една страна стоятъ весели момитѣ, облѣчени съ най-хубавата си прѣмѣна; на друга — невѣститѣ, а на третя — женитѣ. На срѣщна страна сѣ момцитѣ, а по натагъкъ въ весели разговори, стоятъ мъжетѣ.

Кавала захваща своята пѣсенъ. Момитѣ или момцитѣ почватъ хорото. Слѣдъ малко хорото се закършва, придружено отъ пѣсенята на момитѣ:

1. Стояна Стоянка, *Недельо,*
Недельо,

На край бѣли Дунавъ,
Коса разрѣшила,
Коса до пояса.

2. Сълзи поронила,
Сълзи низъ образа
Па се провикнала:
— Боже, мили Боже,
Кой е като мене.

и т. н.

(Недельо, Недельо, се повтаря подиръ всѣки стихъ)

Така се продължава до късна вечеръ слѣдъ това всички си разотиватъ. Всѣка мома грабва медницитѣ и отива на чешмата.

Тука пакъ закачки и смѣхове. Тукъ си съобщаватъ какъ ще бѣде слѣдъ вечеря *седѣнката*.

На седѣнката е още по-весело. Пѣсни, викове, закачки, хорà до разсѣмване. Пѣснитѣ една отъ една сѣ по различни:

Седели моми седѣнка
Седели моми, та прѣли

И вѣрна дума думали
Коя за кого да иде.

и т. н.

Селскитѣ носий (дрехи) изъ софийско сѣ много красиви. Женската носия е дълъгъ тъменъ-синъ сукманъ, безъ рѣжави. По краищата